

UVOD

Religija je jedan od najvažnijih socijalnih fenomena. Njome se bave mnoge nauke: od filozofije, psihologije i antropologije, do istorije, etnologije, pravnih i političkih nauka kao i sve grane umetnosti. Ona je takođe veoma važan deo predmeta sociologije zbog čega je konstituisana i posebna sociološka disciplina – sociologija religije .

Termin religija je latinskog porekla, odnosno potiče od reči religio koja doslovno znači poštovanje bogova, odnosno konkretizovanih natprirodnih, nadljudskih sila. Kao kulturna tvorevina , religija je pokušaj objašnjenja sveta verovanjem u onostrano biće, odnosno verovanjem u boga, vera u postojanje natprirodnog bića zajednička je svim velikim religijama, izuzev budizma za koji se može reći da je religija bez boga. Religija u početku znači vezu s bogovima, a potom obavezu prema višim silama. To je veza između čoveka kao konačnog bića i beskonačnosti univerzuma koja se uspostavlja putem rituala/obreda . U vezi sa njom mnogo je osporenja – različito se shvata, određuje i vrednuje . Religija se može odrediti kao čovekovo verovanje u sile iznad njega, koje utiču na ljudska događanja. Svaka religija u sebe uključuje: emotivno-saznajnu, obredno-institucionalnu i moralno-konfesionalnu komponentu. Preciznije rečeno, sastavni elementi složene strukture religije su: zamisao o „natprirodnom“, onostranom biću; osobena religijska osećanja; ritual, obredi, simboli i religijska organizacija.

Religija je nastala na onom stepenu razvitka ljudskog društva i čoveka na kojem je on bio u stanju da stvara predstave o pojavama oko sebe. Procenjuje se da je to bilo moguće na srednjem stupnju divljaštva. Okružen nepoznatom prirodom, u nemogućnosti da na adekvatan način objasni prirodne pojave njihovim stvarnim uzrocima, iz prevelikog straha, čovek je stvarima i pojavama počeo da pripisuje natprirodna svojstva. Religija nikada nije bila jedinstvena, tako da je postojalo i postoji mnoštvo religija.

Tokom istorije religija se javlja u različitim oblicima. Među brojnim podelama religije od posebnog značaja je njena podela na: prirodne (primitivne) i objavljene (kultne) religije. Na prelasku iz prirodnih u monoteističke religije nalaze se politeističke religije.

Objavljene (kultne) religije predstavljaju razvijenu formu religije koja je karakteristična za nastanak, opstanak i razvoj klasnog društva. U novonastalim uslovima, potčinjeni slojevi društva potražili su utehu u novom božanstvu. Objavljene (monoteističke) religije su univerzalne i nadnacionalne. Usmerene su na pojedinca, njegov spas i preporod. Zbog toga i zahtevaju individualnu participaciju i pripadanje.

Nesposobnost ljudi da se nose s novim, nepoznatim i svemoćnim društvenim silama, snažno je uticala na verovanje u jednog boga, prema kome su ljudi, takođe nemoćni. Monoteističke religije su internacionalne, neke od njih čak univerzalne, mada svaka monoteistička religije teži da sebi podredi i ujedini ostale i tako postane jedina svetska religija. Najpoznatije svetske religije su: budizam, jevrejstvo, hrišćanstvo i islam.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com